

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 135

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1916

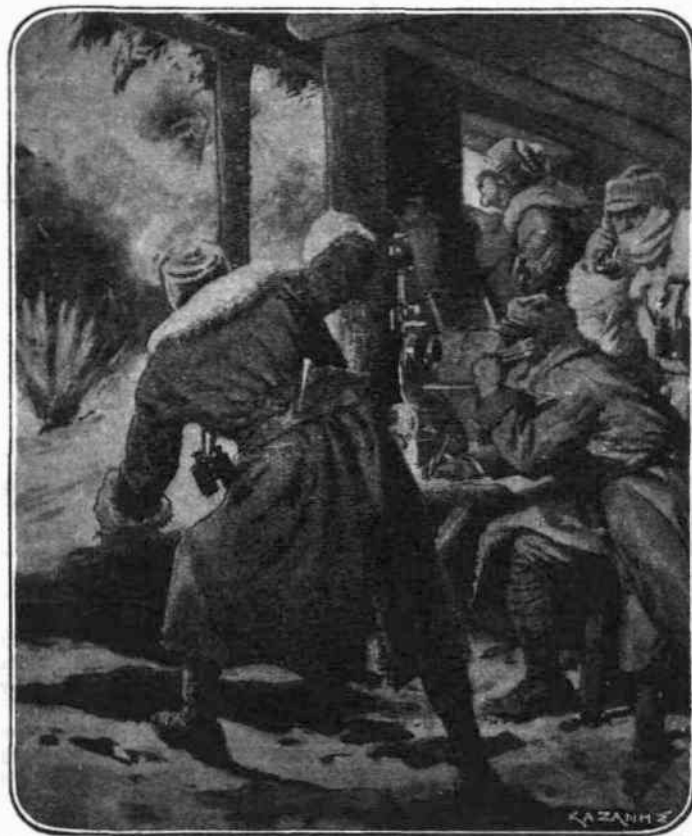

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

Η ΡΕΜΒΡΩΔΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ. — Ένθ διαρκεί ή μονομαχία μεταξύ πυροβολικού μεγάλου διαμετρήματος, το πύρ το διεκθύνουν είδικό άζωματικό από παρατηρήτρια άόρατα και δικαίως καλούνται ταυτα μάτια του πυροβολικού.

τους ύγρους τόπους, να επιδιώκονται εις γυμναστικήν και άθλητισμόν. Αντέχουν όμως εις τας άσθενείας και διά τούτο δέν τους πολυτιμότευον άσθενούντας, παρά μόνον όταν φθάσουν εις σημείον κρίσιμον. Όποσοδήποτε πρέπει να αποφεύγουν τα κοπιαστικά επαγγέλματα, μάλλον δέ να εργάζονται πνευματικώς. Πρέπει—συμπερασματικώς—να κανονίσουν μίαν ζωήν πολύ τακτικήν, μίαν υγιεινήν σοβαράν, να απέχουν δέ από σωματικούς κόπους, άν θέλουν να έχουν ύγιειναι και μακροβιότητα. Τουναντίαν αι γυναίκες έχουν εξαιρετόν ύγιειναι. Είναι ρωμαλέαι, αλλά και φοβιστάρες. Φοβούνται διά την ζωήν των και μόλις άρρωστήσουν έλαφρά, τά γάνουν. Διά τούτο τας βλέπομεν με πολλάς φροντίδας να περιποιώνται έναντάς. Δι' όλους αυτούς τους λόγους φθάνουν εις βαθύ γήρας. Πρέπει όμως και αύται να διάγουν τακτικήν ζωήν, χωρίς καταχρήσεις. Να τρώωσιν και να πίνωσιν όλίγον, διότι έχουν μεγάλην προδιάθεσιν εις τό πάχος. Διηλαδή έν συμπεράσματι και με όλίγας λέξεις: Πρέπει και αύται να διάγουν βίον σώφρονα και έγκρατη. Κατόπιν όλων αυτών τόν λόγον έχει ή μητέρα. Όχι πρέπει, άν τό παιδί της έγεννήθη Ιανουάριον, να φροντίσει σοβαρά δι' αυτό. Λεπτοφυές και κομψόν, πρέπει να κάμη ώστε να τό αγαπήσουν και διά την εύμορφίαν του και διά την ψυχήν του. Από μικρά πρέπει να τό μάθουν να ύποχωρούν εις τους μικρούς φίλους των και να τους αγαπούν. Δέν μάς λέγει άσχημα πράγματα, ούτε παράλογα, τό περιφώνημα βιβλίον μας.

***

ΝΕΙΡΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Εις τό προηγούμενον έγγραψαμεν όλίγα περι όνειρων και περι της πίστεως, ήν οι άρχαιοι έδιδον εις αυτά, διακρίνοντας ταυτα εις προφητικά και μη. Ό Πλούταρχος και ό Πλάτων έπέροθεον ότι άν δέν υπήρχε τό σώμα του ανθρώπου, όπερ δεσμεύει την ψυχήν, αύτη θα ήσκει πλήρως άπάσας τας δυνάμεις της, μεταξύ τών όποιων και την προφητικήν. Ό Πλάτων μάλιστα λέγει καθαρά: Ό Θεός έδωκε την μαγικήν δύναμιν εις τόν άνθρωπον, ίνα τελειώτατον αυτόν καταστήσει και τόν νούν αυτόν συμπληρώσει, διά τούτο έν όνειρον άναφανείη ή δύναμις αύτη, ότι ή διάνοια άδρανεί, έτι δέ εις τας νόσους, ή έν τω ένθουσιασμή ή προσεγγίζοντος του θανάτου. Βασίλεις, σατράπαι, ιερείς, λαοί έπίστευον εις τά όνειρα και εκανόνιζον τό του βίου των σύμφωνα προς τά όνειρα τά όποια έβλεπον. Ό Πλούταρχος εις τόν βίον του τυράννου Διονυσίου άναφέρει τό εξής χαρακτηριστικό: Κάποιος Μαρσώας, λέγει, είδεν εις τόν ύπνον του ότι έκοπτε τόν λαμόν του Τυράννου. Τό όνειρόν του ό άρελής άνθρωπος τό διεκόνισε και έφθασε τούτο μέχρι τών όπων του Διονυσίου. Φύλιππος εκείνος, μόλις τό έμαθεν, έκαμε την σκέψιν ότι διά να σημάτιση τοιαύτην έντύπωσιν καθ' ύπνον ό Μαρσώας σημαίνει ότι τοιαύτη σκέψις έλαβε χώρα έν έργηγορία. Έδωκε λοιπόν διαταγήν να θανατωθή ό Μαρσώας. Άπειρα δέ είναι τά όνειρα διαφόρων μεγάλων και διασημών προσώπων που διεσώθησαν έκ συγγραμμάτων μέχρις ήμών. Ό Άριστόδημος,

* Η ΠΙΠΑ *

(ΣΤΡΑΤ. ΔΙΗΓΗΜΑ)

Μοι είναι αδύνατον να λησμονήσω ποτέ τό επεισόδιον αυτό, από τό πολλά της ηθειας μου, τότε που ήμουν «κουτο - μπλε» εις τό 51 τών Έφιππων Κυνηγιών. Ό θαλαμοφύλαξ λογίας Χέκ εκχύπησε την πίπα του μαθητευομένου — σαλιπιτού Δελιαντιέ, μία πίπα από άφρόν της θαλάσσης άξιας δεκαεπτά φράγκων. Του την έπηρε μορξέ μάτια μου, όπως θα του την έπερνε μέσα εις τό δάσος, και ή επιχείρησις του αύτη ήτο άβαστος εις δεξιότητα. Θα τό άφηρηθώ έν πάση λεπτομερεία. Ό Χέκ αυτός ήτον ένα χαριτωμένο παλληκάρι, χωρίς ίγνος κακίας μέσα του, και δέν είχε την συνειθισμένην ύβρεομανίαν και αλαζονείαν του ύπαξιωματικού του Ιππικού, που διδεδί ή έλλειψις των «πεισιών» και ή διορθωμένη σκολή. Μόνον που όταν «δέν είχε γυλά» συνειθίξε να «βουτάη» κρυφά την άτομικήν πινακίδα, την καφωμένην με τέσσαρα καρφιά άπάνω από τό κρεβάτι του κάθε «ίππειά» και γλυστοφώντας έπειτα εις τους θαλάμους να βάζη της φωνές, που ό «μπερ-μάντης» αυτού έχασαν της πινακίδες τους». Έδιδε λοιπόν εις τόν καθένα από μία καινούργια αντί μιιάς δεκάρας. Αύτη ή δεκάρα κάθε τόσο έκανε... πόσα; Μικρά πράγματα βέβαια. Τρία φράγκα, με τά όποια έπερίμενε την έξοδόν του με την «καλή του».

Όποσοδήποτε ό θαλαμοφύλαξ εκχύπησε την πίπα του σαλιπιτού. Του την εκχύπησε μιιά Πέμπτη—τό όριζο—μ' έναν τροπό θανασμό. Ήτον περασμένο μεσημέρι: μεση. Η ύλη είχε βγή για γυμνάσιον και οι στρατώνες, άδειοι, εκομώοντο. Τα παρατήγματα εκαπαλιζοντο εις τέσσαρας στίχους από τό λιοπύρι.

Ό Δελιαντιέ μόνος εις τόν θάλαμον, βλέπων να πλησιάζη ή στιγμή που θα «εβαρούσε σχολείο μαθητευομένων» σαλιπιστών, έσάφρασε και τραγουδούσε, γυαλιζών της μπόττες του:

Δέν κολλάμε τη Βιογιά
μέσα στα σχολεία,
ούτε τη Χροσή
μέσ' στη φυλακή.

Είχεν αφήσει την πίπα του εις τό άνοικτόν παράθυρον και έσκαψε διά να πάρη με την μύτη της βουρτσας του από την καρδιάνα όλίγο βερνίκι. Την στιγμήν εκείνην έμπρός από τό παράθυρον έπέρασαν ό θαλαμοφύλαξ Χέκ με τό βιβλίον των διαταγών υπό μάλης. Ό Χέκ είδε την πίπα, την έβούτηξε και γλαρή όπως ήτον, σαν πουλάκι που μαδούν ζωντανό, την έβαλε στην τσέπη του και βήκαλουθών τόν δρόμον του έστριψεν εις την γωνίαν του παρατήγματος. Και όταν ό Δελιαντιέ έση-κώθη, ή πίπα είχε γίνει άφαντη.

Κατ' άρχάς ό στρατιώτης δέν τό άντελήφθη. Από κρεβάτι σε κρεβάτι, από τό πάτωμα έως τό βαρύ τραπέζι, που γυάλιζε ακόμη από την πατασούρα του καθαριστού, τά μάτια του έγύριζαν εκκληχτά.
— Που διάλο έχουσα την πίπα μου;
Και επειδή ή πίπα δέν εύρίσκοτο προσέθεσε:
— Περιέριγο!
Έπειτα:
— Άχ Θεέ μου.
Ένθυμήθη και έπήδησε προς τό παράθυρον. Άλλ' ούτε εκεί δέν είδε τίποτε περισσότερο από την άσπραδα του άπέναντι οικοδομήματος. Τότε τά έχουσε. Κάτι άνέκφραστον ήσθάνθη, κάτι σαν ταραχήν, σαν άόριστον τρόμον. Υπάπτεισε κάτι ύπερφυσικόν και ταραγμένος, χωρίς θυμόν, με μίαν χειρονομίαν εις τό κενόν του θαλάμου, εξέσκαπεν εις μίαν λέξιν:
— Καλά!

Κατά τό διάστημα των δεκαπέντε ήμερών που έπέρασαν ή διαγωγή του ήτον όπως ή του ήρωος του κομειδιστή, του όποιου μία άγνωστος χείρ κλέπτει ήμερησίως τριανταεπτά πεντάρες τακτικά και άδιάκοπα. Με τά βλέφαρα χαμηλωμένα, με τά μάτια σαν θηρίου έπλανάτο ύποπτος και άρρωτος μέσα εις τόν θάλαμον, έρευνών της σχισμάδες των τοίχων, την άνάποδη των σάκων και μισοσηκώων με τό χέρι εις τό πέραςμά του τό στρώμα από τά σανίδια, με την έμμονον ιδέαν να βάλη εις τό χέρι την πίπα του. Εις τό κεφάλι του είχε καρφωθή αύτη ή ιδέα και τόν έκαμε ποτέ να φθάνη έως τό άρτοθήσιον και άλλοτε να γλυστορή σαν κολυμβητής με την κοιλία κάτω από τά κρεβάτια.

Έτι τέλους ήλθε στιγμή που άτηλιπίσθη και έσκέφθη: Όχι άδερφέ! Και τότε επένθησε διά την πίπα του. Άλλά εις τό βάθος έμεινε ταραγμένος με την βωδήν άνησυχίαν ανθρώπου, ό όποιος είδε μίαν όπτασίαν ένα βράδυ. Μήνες έπέρασαν. Ένα άπόγευμα του Νοεμβρίου ό Δελιαντιέ, της φρουράς του πευθοργείου, με άσπρα γάντια, με τό σακδ εις τό κεφάλι και τόν μανδύαν σαν κινηγητικόν κέρας εις τόν ώμον, έπερξεν εις τόν θάλαμον να κόψη λίγη κουραμάνα. Έσπρωξε δυνατά την πόρτα και... έπεσεν επάνω εις τόν θαλαμοφύλακα Χέκ, ό όποιος, επειδή «είχε σώσει τά λιανά» εκείνην την ήμέραν ήσυχολέτο εις την επιχείρησιν των άτομικών πινακιδών. Τό χέρι του έγλυστορούσε εις τόν τοίχον, σαν να έταχυολογούσε, ένθ από την πίπα του σαλιπιτού έβγαζε σύννεφα λώδους καντού. Ό λογίας τά έχουσε.

— Τι διάλο θέλεις συ έδώ; του έφώναξε.
Ό Δελιαντιέ, που ή θεά της πίπας του του έπροξένησε παλμούς, του άπήντησεν άφέλωος:
— Τι ώραία που έν' ή πίπα σου!
Ό Χέκ εκάταλαβε άμέσως. Άλλάξε χρώμα, αλλά έκαμε τόν κουφόν.
— Άλλά λόγια ναγαπιώμαστε! Παλάθουσε;
— Άλήθεια. Έγχες εκάκτη πίπα; του είπε πάλιν ό σαλιπιτής με την χαράν της εκδικήσεως. Πόσο την πήρες;
— Έξη δραχμές' είπε με άταραξίαν θανμαστήν. Γιατί ρωτάς;

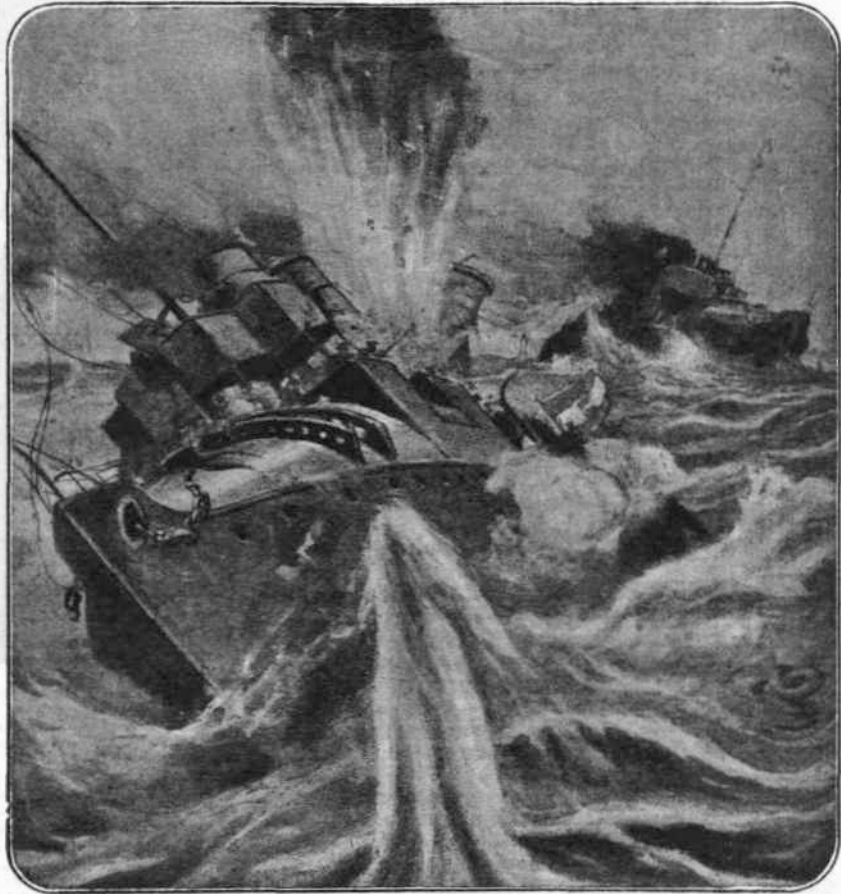
— Για να ξέρω' είπεν ό σαλιπιτής.
Έπειτα θυμωμένος.
— Έξη δραχμές; Δέν σ' εκλεξαν. Έγώ την είχα πληρώσει δεκαεπτά.
— Αύτην έδώ;
— Μάλιστα αύτην.
Έγελούσε.
— Έλα, χωρίς να χωρατά. Είναι ή πίπα μου. Την ξέρω. Μου την βούτηξες' πάνε τώρα όκτώ μήνες. Δέν μπορείς να πής όχι.
Έραξατα σωπή. Ό Χέκ με τό χέρι εις τόν σάκον έξήρτουσε διεξοδον. Και είπε άποτόμως:
— Και ύστερα;
— Και ύστερα, τί θα πη; ήρώτησε ό Δελιαντιέ.
— Θα πη: Και ύστερα; Διηλαδή με κατηγορείς ότι σ' εκλεξα. Σου κόβω κακομοίρη μιιά τεσσάρα, που πάει καντός.
— Βγαίνω κι' εγώ στην άναφορά' είπε άγέροχα ό Δελιαντιέ.
Ό Χέκ τόν διέκοψε.
— Όραϊ! Θεξ να σου πω και τό άποτέλεσμα; Πρέπει να τό άποδείξω. Δέν θα μπορούσες. Και επειδή έσοκοφάντησε άνωτέρω σου επί κλοπή, θα φάς ένα μήνα από την ταξιαρχία και δίμηνον από την μεραρχία. Είσαι για γέλια μ' αύτη την πίπα σου. Κέφι που τόγχε! Θεξ να καντίσης μιιά; Σου την δανείζω μ' άναρχοίτη.
Του την παρουσίασε με τό κυχλιμαρένιο έπιστόμιον, ένθ ό σαλιπιτής, παλώς εις την ύλην και σπουδασμένος την φιλοσοφίαν του έπαγγέλματος, έμυρμούριζε.
— Μοχρούεις κύριε θαλαμοφύλακα. Κύρ λογία σχώρα με.
Και μαζή με τά παρακλήσεις αυτάς έχουσα και μίαν ύπόψησιν διά τό σχετικα «εκατοσταράκια».

***

ΤΙ ΕΔΑΦΝΕΙΖΟΜΕΘΑ

Συνεχίζομεν και εις αυτό τό τεύχος τας φράσεις άς άλλοτε οι γραμματισμένοι μας εδαφνείζοντο από την Λατινικήν, παραθέτοντες και την μεταφορικήν σημασίαν αυτών:
Aes triplex=Τριπλούς Χαλκός—Θρασύτατος. Aeternum vale=Αιώνιον χαίρε. A fortiori=Κατά μείζονα λόγον. Age libertate decembris=Ζήσε έν άκολασίη. Age cum agis=Πρόσεχε την δουλειά σου. A latere legat=Έκκεκτος άποσταλμένος του Παπα. Albo lapillo notare diem=Νομίζην την ήμέραν αίσίαν. Alea jacta est=Ό κύβος έρρίφθη. Alma parens=Η μήτηρ Γη. Alpha et omega=Η άρχή και τό τέλος. Alter ego=Στενός φίλος. Amant alterna Camcenae=Ό άνθρωπος άγαπή την άλλην. Amicus humani generis=Δέν είναι κανενός φίλος. Amicus Plato, sed magis amica veritas=Φίλος μέν Πλάτων, φιλιτάτη δ' ή αλήθεια. Anguis in herba=Φίλος κατά τό φαινόμενον και έχθρός κατά βάθος. Ante mare, undae=Προηγούνται τό άποτέλεσμα τών άιτια. Aperto libri=Άνευ προμελέτης. A posteriori=Έκ τών ύστερών. A priori=Έκ τών προτέρων. Arcuae rotaribus=Όσοι πίνουν νερό δέν κάνουν στίχους. Aquila non capit muscas=Οί μεγάλοι δέν χάνονται στα ριχά. Arcades ambo=Έκώλησε ό τέντζερης... A quia=Εις άπορίαν.

ΤΡΟ ΤΟΥ ΔΥΡΡΑΚΙΟΥ. — Συμμορία Αύστριακών άντισοβιετικών εκπέθη κατά φορηγών άποβραζόντων τρώφιμα. Άλλά μοίρα Ιταλικών, περιπολούσα, τά κατεναμάχησε και έβραβισε τό «Τριγλαβ» και «Λίκα».

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

ΕΒΑΙΩΣ άπειροι είναι αι περιπτώσεις τηλεπαθικων φαινομενων, των μεν καταπληκτικωτερον των δε...

ΙΩ. ΝΤΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

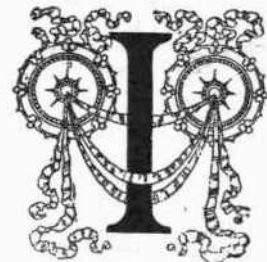
Ειναι ο νεωτερος των Παρεδρων, μολονοτι δε θα ενομιζε κανεις...

την εκλεπτον με τον εραστην της και θα εφερον εις το εξωτερικον...

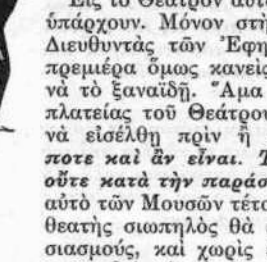
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΑΑΝ.—Το Τεταρτον Σωμα Στρατου, που ιδρυσε εις την Καβαλλαν...

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

ΙΣΣΕ επισκεφθητε ποτε την Μοσχαν. Εκτος λοιπον του Κρεμλινου, πρεπει να επισκεφθητε και το «Καλλιτεχνικον Θεατρον»...

Το θεατρο αυτο ειναι ιδιαιτητη επιχειρησις μετοχικη, της μετοχης της ομας της εχουν οι καλλιτεχνα, φιλολογοι, οι ηθοποιοι...

Η ακριβοτερα θεσις ειναι ο ρουθλιου, η δε φθινοτερα ενος ρ. «Επειδι ομως τα εισιτηρια βγαίνουν προς πολλωσιον...

γιαν στο Πανεπιστημιον για τους φοιτητας, στα Γυμνασια για τους μαθητας και στα εργοστασια για τους εργατας...

Κατοτιν το συστημα αυτο το επηραν τ' αλλα θεατρα. Ο φοιτισμος του τελειου, καλαισθητικου, εκτελουμενου υπο ειδικου τεχνητου...

Τα ξεδα του Καλλιτ. Θεατρον ανερχονται κατ' ετος εις 650,000 ρουθλια, τα δ' εσοδα εις 750,000 ρ.

Καθε Μαϊον ο θιασος του πηγαίνει στην Πετροπουλιν, όπου διδιδει παραστασεις επι 6 εβδομαδας εις ενα απο τα Αυτοκρατορικα Θεατρα.

Σας σημειωνω δε και αυτο: «Οτι εκτος αυτων των θεατρον, οι μεγαλοι εργοστασιαρχαι της Μοσχας, οι οποιοι εχουν εις τα περιεξ αυτης...

Τελωνων σας σημειωνω οτι εις το θεατρο αυτο, εκτος των Ρωσικων εργων, παιζονται και τ' αριστα των ξενων δραματολογων...

Μοσχα, 10 εκτωβριου 1915. ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

νή της. Καί τότε όλοι έπίστευσαν ότι ή Μαυρομαγαλαίνα ήτον νεράιδα άληθινή. 'Αλλ' ό σύζυγός της νομίζον ότι είχε δώσει όρκον ίσως αυτή νά μη όμιλήσῃ, ήρπασε μίαν ήμέραν τό μικρό του παιδί, προσποιούμενος ότι θά τό πετάξῃ εἰς τόν φούρνον. Καί ή Νεράιδα τρομαγμένη όμίλησεν, από τότε δέ άφωμοιώθη πρός τά ήθη του περιβάλλοντος.

Κατά τιναφήμην ή κόρη αυτή ήτο Βενετσιάνα και μάλιστα από μεγάλην οικογένειαν, επιστρέφουσα με τους γονείς της εἰς τὴν πατρίδα της, τὸ δὲ πλοῖον οὐδέ βεβαιον συνέληφθη ὑπὸ πειρατῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς ἄλλους και αὐτὴν τὴν ἀφήκαν εἰς τὴν ἔρημον παραλίαν τῆς Μάνης. Κατ' ἄλλους ἐν Εὐρωπαϊκῶν πλοῖον προσορμισθὲν κάποτε εἰς Μάνην ἀπεβίβασε τὴν περικαλλῆ νεάνιδα, εἰς ἣν ἡ παράδοσις ἀποδίδει και τὸ φημισμένον κάλλος τῶν Μαυρομαγαλαίων. Διὰ τῆς; 'Εδῶ εἶναι μυστήριον. Λέγεται ἀκόμη ὅτι μετὰ τινα καιρὸν ἄλλο πλοῖον Εὐρωπαϊκόν, προσορμισθὲν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἔδωκεν εἰς τὸν σύζυγόν της πλοῦσια δῶρα.

Μεγάλη ἀληθὴς οἰκογένεια, δουλεύσασα εἰς τὴν Πατρίδα και εἰς τὸν βωμόν της οὐκ ὀλίγα ἐκ τῶν μελῶν της καταθέσασα. Λέοντες ἀληθεῖς οἱ πρῶτοι βλαστοὶ ἐξέθρεψαν πραγματικούς σκύλους. Πλείστοι ἐκ τούτων ἔπασαν ὑπὲρ Πατρίδος και ὁ Πετρόμπεης μανθάνων μετὰ τοὺς ἀλλεπαλλήλους θανάτους τῶν ἀδελφῶν και υἱόν του τὴν πῦριν τοῦ Γιάννη του, παλληκαριοῦ 21 μόλις ἔτων εἰς τὸ Νεοκαστρον, εἶπεν: Εἶτ' ὁ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον!

Εἶδε δόξας ἡ οἰκογένεια, ἀλλ' εἶδε και πένθη και συμφοράς. 'Εκεῖνος ποῦ προσεκάλεσε τὸν Θρηϊώδη Ἰμπραῖμ «με δόξας δυνάμεις θέλει νά ἐπέλθῃ» και τὸν συνέτριψεν, εἶδεν ἀπὸ σιδηρόφρακτα παράθυρα φυλακῆς τὸν ἀδελφόν του Κωνσταντῖνον, συρόμενον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἐνῶ ἐκρούαζε: «Μὴ με λερώνετε βρε παιδιά. Μωρὲ δὲν βροῖσκειται ἓνα παλληκάρι νά με φονεῖ με μιά πιστολιά;» και πίπτοντα ὑπὸ τὸ πῦρ ἀδελφῶν στρατιωτῶν, ὅπως και τὸν υἱόν του Γεωργάκη, τὸν ἦρσα τῆς Μονεμβασίας, τοῦ Κουτσοποδίου, τοῦ Ἄργου, τῆς Κλένιας, τοῦ Νεοκαστρον και τῆς Βέργας.

Εἶχον φονεῖσαι τὸν κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Καποδίστριαν, ἔπασαν δὲ και οἱ δύο, ψύχραιμοι, με μίαν κραυγὴν «Ὁ τύραννος δὲν εἶ πλεόν!» Τυραννοκτόνοι, ὑπερήφανοι διότι προσέφερον μίαν ἀκόμη ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Πατρίδα των κατὰ τὴν ἀντίληψίν των.

Και ὅταν τὸ Ἔθνος ἀποκατεστάθη και οἱ ἄγῶνες οἱ μεγάλοι ἔπασαν οἱ ἐπερχόμενοι ἐκ τῶν Μαυρομαγαλαίων δὲν ἔπασαν προσφέροντες ἐξ ἴσου πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ Κράτος. Ἠρίθμισεν ἡ οἰκογένεια τῶν ὑποψηφίους, βουλευτάς, στρατηγούς, ναυάρχους, ἀνωτάτους ὑπαλλήλους, πρεσβευτάς και πρωθυπουργόν. Ἄλλ' οὔτε κατὰ τὸ 1897 δὲν ὑστέρησε. Ἐδῶκε και τότε τὸν φόρον τοῦ αἵματος: εἰσέφερε τὸν Γεωργάκη, τὸν εὐσῶμον και ἀρῆϊον ἀξιωματικὸν τοῦ Ἰππικοῦ καὶ τὸ 1912-13 μετὰ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν αἶμα συνεκρέασθη και ἄλλου βλαστοῦ της, τοῦ Κυριακούλη Α. Μαυρομαγάλῃ.

* * *

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΒΙΤΖΙΑΝΟΣ

ΑΠΕΘΑΝΕΝ εἰς τὴν Κέρκυραν, εἰς βαθὺ γῆρας, ὁ καθηγητὴς Γεώργιος Ζαβιτζιάνου, τοῦ συμπαθοῦς φίλου τῆς «Εἰκονογραφημένης». Διὰ τὴν Κέρκυραν ἦτο μία ἀπὸ τὰς μάλλον διακεκριμένας φυσιογνωμίας.

Τότε ἀκόμη, ποῦ ἡ Χημεῖα, ἡ Φυσικὴ, τὰ Μαθηματικά, ἡ Ἀστρονομία, ἡ Ὀρυκτολογία και ἡ Γεωλογία ἦσαν ἀγνωστα πράγματα, ὁ πατὴρ τοῦ ὑπερόχου φίλου μας ἐσπούδασε Θετικὰς Ἐπιστήμας εἰς τὸ Παρίσι και ἔκαμῃ τόσας ἐπιτυχίας ὡς φοιτητῆς, ὥστε εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ πολὺ ἰσχύοντος τότε ἐν Τουρκίᾳ Σάββα πασσά, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νά ἐπιτύχῃ διὰ τὸν νεαρὸν Κερκυραῖον καθηγητικὴν ἔδραν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχε συγκεντρώσει ὄλους σχεδὸν τοὺς κορυφαίους Ἑλλήνας.

Ἄλλ' εἰς τὸ Παρίσι εἶχε ποτισθῆ μετὰ ἰδέας φιλελευθέρους και μετὰ δυσφορίας ἔμμεν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, δι' ὃ και

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΒΙΤΖΙΑΝΟΣ

μετ' οὐ πολὺ ἔσπευσεν εἰς τὴν γενέθλιον νῆσον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα ἐκείνην, ὅπως οἱ Ναπολιτάνοι εἶχον τὴν ντεβίτσα των «Veder Napoli e poi morire» και οἱ Κερκυραῖοι εἶχαν τὴν ἰδικὴν των: «Corfu e poi riu». Κερκυραῖος ζῶν μακρὰν τῆς ὥρας, ἀληθεια, πατρίδος του, ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς ἐξόριστον και ὡς κατατρεγμένον ἀπὸ τὴν Τύχην.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ποῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Κέρκυραν ὁ Ζαβιτζιάνος ἀρχίζει μίαν δράσιν πολυσχιδεστάτην. Καθηγητῆς τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Διδασκαλεῖῳ, τῷ Ἀρσακείῳ και τῷ Γυμνασίῳ, ἀλλὰ και πολιτικός, ἐγκλιματίας πρῶτος αὐτὸς ἀπὸ τὴν Δύσιν τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς. Καί ἐκ παραλλήλου διδάσκαλος τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀλτρονισμού, θεμελιωτῆς τῶν ἀξιωματῶν τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἐλευθερίας και τῆς Ἀδελφωσύνης, στυλοβάτης δηλαδὴ τοῦ Ἑκτονισμού, μετὰ δρᾶσιν κοινωνικὴν και φιλόανθρωπον ἀλλὰ και Ἑθνικὴν.

Τὰ διδάγματά του ὅμως, φιλελευθέρως πάντοτε, ἐπτόουν τοὺς συμπατριώτας του τότε, φύσει συντηρητικούς, και διὰ τοῦτο, ἐνῶ ἔθασε μάζετο και ἐξετιμᾶτο δὲν ἐξελέγετο βουλευτῆς, μολοντὸι πολλὰκις ἐξετέθη. Ἐν τούτοις ἡ κάλη του, ὀρφανὴ και ἀνεξάρτητος, συνεκρίνωσε τὰς πολλὰς λευκὰς ψήφους τῶν θαυμαστῶν και φανατικῶν ὁπαδῶν του.

Ἐν τῷ μεταξύ εὗρισκε καιρὸν νά γράφῃ. Ἐγραψε πολλὰ και πολιτικὰ και ἐπιστημονικά. Περιοδικὰ και ἐφημερίδας πολλὰκις ἐστόλισαν τὰς σελίδας και τὰς στήλας των με ἄρθρα του. Κατὰ τὸ 1892 μάλιστα διὰ τοῦ συγγράμματός του «Ἄκτις φωτός» ὑπερημύθη τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀποδείξας μετὰ ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα ἀβάσιμον τὴν γνωστὴν περὶ αὐτῶν συκοφαντίαν.

Ἡ κηδεῖα του ἦτο ἐπιβλητικωτάτη. Ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ τάξις τῆς Κερκύρας προέπεμψε τὸν νεκρὸν ἐν εἰλικρινεῖ συντριβῇ. Καί ἡ «Εἰκονογραφημένη» συμμερίζεται τὴν ὀδύνην τοῦ συμπαθοῦς φίλου της ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ πολυαγαπημένου πατρός.

* * *

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἀρξαμένον τοῦ δωδεκάτου ἐκδοτικοῦ ἔτους τῆς «Εἰκονογραφημένης» καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν Ἀγγλίῳ και ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητὰς της ὅτι, οὐδεὶς ἀνταποκριτῆς εἶνε ἀνεγνωρισμένος, οὐδὲ περιοδῶν ἀπεσταλμένος. Συνεπῶς οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἐνεργήσῃ εἰσπραξίσεις, ἔστω και ἂν εἶναι ἐφωδιασμένος μετὰ διαπιστευτήριον και διπλοτύπου ἀποδείξεις ἐκδόσεως πρὸ τοῦ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

* * *

Ἐπισημασθέντα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νά ἀναγγελοῦμεν, ὅτι ἐν Θεσσαλονικῇ ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἠτύχησε νά ἐγκαταστήσῃ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου Μόνιμον Ἀντιπροσωπείαν, τὴν ὁποῖαν ἀνέλαβε τὸ Γραφεῖον τοῦ κ. Χ. Γ. Πέντζου. Εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς εἶναι ἀρετὰ γνωστὸς ὁ κ. Πέντζος διὰ τὴν δρασικότητά του, τὸ δὲ Γραφεῖον του διεκρίθη πάντοτε περὶ τὰς συναλλαγὰς του. Οὕτω τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο καθεστὸς τῆς ἀνωμαλῶν διανομῆς τῶν φύλων, διὰ τὸ ὁποῖον βαρύνεται ὁ τέως ἀντιπρόσωπος Α. Μάνος, ἐκλείπει ἀνεπιστρεπτί. Νά εἶναι βέβαιοι οἱ κύριοι συνδρομηταί μας, και αἱ οἰκογένειαι, αἵτινες θὰ δεχθῶν τὸ Περιοδικὸν μας, ὅτι παραδειγματικὴ τάξις θὰ διακρίνῃ τὸ ἐν Θεσσαλονικῇ Γραφεῖον τῆς Ἀντιπροσωπείας μας, εἰς τὸ ὁποῖον — Γ. Χ. Πέντζου Στοὰ Μπενρουμπῆ 30 — πρέπει νά ἀπευθύνωνται τοῦ λοιποῦ διὰ πᾶν παράπονον και διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν τῆς «Εἰκονογραφημένης».

* * *

Ἡ ΑΓΚΥΡΑ,

Μετὰ τὰ νέα και κομφότατα βιβλία ἐστόλισε τὰ βιβλιοπωλεῖα ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἄγκυρα». «Οἱ θεοὶ διψοῦν» εἶναι ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ἀνατόλ Φράνκ. «Ἡ Γυναῖκα και τὸ νευρόσπαστον» τοῦ Π. Λουτς, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Τσοκοπούλου εἶναι ἐπίσης στολίδη βιβλιοθήκης, ὡς και οἱ «Τέσσαρες Διάβολοι» τοῦ Μπάνγ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δημ. Κατσοπούλου. Ἐξεδόθησαν ἐπίσης και δύο πρωτότυπα ἢ «Κλεοπάτρα» τοῦ κ. Ἀμπελᾶ και ἡ «Δουκίσα τῆς Πλακεντίας» τοῦ κ. Π. Δημητράκου, κατὰ λαβόντα ἐπιφανῆ θεσιν ἐν τῇ Ἑλλ. φιλολογίᾳ.

ΟΙ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΕΣ. — Κατὰ δικαίωμα ἠθικὸν και οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ Ἑλληνες, εἰσφέροντες και αὐτοὶ διὰ τὴν Πατρίδα, δύνανται νά ἐκφράζων, ἔστω και ἐξῴδιως, τὴν γνώμην των, προκειμένου περὶ ζητημάτων ἐξῴδιως σοβαρῶν και δυναμένων νά κινήσῃ τὴν τύχην τῆς Πατρίδος. Συνήλθον λοιπὸν κατὰ παροικίας και πρῶτοι οἱ ἐν Wymberg τοῦ Ἀκρωτηρίου εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ναὸν και μετὰ λόγους ἐνθουσιώδεις τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ κ. Ἀθ. Κατῆ, ἐφημερίου, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Σ. Μεσσάρη και τοῦ κ. Ν. Ἀδηλάκη, διεβίβασαν τηλεγραφικῶς πρὸς τὴν Κυβερνήσιν ψήφισμα, δι' οὗ ἐκφράζων τὴν εὐχὴν νά ταχθῇ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ἀντάντ.